

hvad Udtryk jeg skal bruge. Dette er en Udsondring af de forskellige Forretninger, der falder naturlig, hvorimod jeg har nogen Banfællelighed ved at forstaa, hvorledes man kan lade den samme Mand være Bogholder, Kassere og Revisor paa een Gang for en saa stor Forretning som denne.

Jeg kommer nu til de Paragrafer, med Hensyn til hvilke jeg ikke tror det er vanskeligt at paavise, at, naar Liden kommer til at vedtage en Lov derom — med Hensyn til Tidspunktet skal jeg fuldstændig rette mig efter den ærede Minister — gaar det ikke an, at Loven indskrænker sig til at sige, at der skal ingen Lov gives, men at Alt skal være lagt i Ministerens Haand. Den første er § 2, hvor det hedder: „Indtil Videre ordner Indenrigsministeren alle de Forhold, der vedrøre Ansættelse og Afstedgørelse af det Personale“ osv. Som tidligere bemærket, staar der ganske vist „Indtil videre“; men det er efter Forholdenes Natur en aldeles ubestemmelig Tid, og for en aldeles ubestemmelig Tid tror jeg ikke, det gaar an, at Rigsdagen fraskriver sig al Indflydelse paa Lønningsvilkårene. Der maa jo dog efterhaanden indvindes en saadan Erfaring, at man maa kunne fastsætte Lønningsvilkårene for Klasser. Jeg vil her slet ikke paastaa, at det, naar en Lov gives derom, vilde være rigtigt at bestemme Antallet af Personer i hver Klasse helt igjennem, navnlig ikke for de laveststaaende Klasser; men jeg tror, at ved Hjælp af de Lønningsreglementer, som gjælde for Statsbanens Embeds- og Bestillingsmænd, og under Hensyntagen til det Lønningsreglement, som oftere har været gennemgaaet og bearbejdet for det sjællandske Jernbanefælskabs Vedkommende, maa der kunne opstilles Klasser eller Rækker af forskellige Stillinger eller Vilkåre med naturlig Afsondring af deres Pligter og Rettigheder, og opstilles Normer for de Lønninger, som skulle gives der. At der ved Siden deraf maatte kunne behøves en rundere Sum for ekstraordinære Forhold, er noget Andet. At jeg i det Hele ikke paa nogen Maade tilraader et i den yderste Detail bindende, af Rigsdagen vedtaget Budget, behøver jeg neppe at forsihre enten den høitæredede Minister eller det ærede Thing om; men der er paa den anden Side visse Hovedregler, som man ikke vedvarende kan tilside sætte, og dertil hører, tror jeg, Fastsættelsen af visse bestemte Lønningsnormer med Hensyn til de enkelte Forgreninger af dette vigtige og talrige Administrationspersonale. Sagen har virkelig ogsaa i den Henseende sin Betydning — om ikke strax i Dieblisset, thi det har jo i det Hele ingen Hastværk —, at der bliver en vis Overensstemmelse mellem de Lønningsvilkåre, som gjælde for hele det store Personale, der henhører under Jernbanevesenet, og det Personale, der hører under Postvesenet eller andre Institutioner, der staa i et lignende Forhold til Staten. Maatte der visse Fordele, maatte visse Ulemper, at der for Liden for Exempel i Henseende til Spørgsmaal

om Dyrtidsstillæg let kan fremkomme forskellige Resultater, saalænge Rigsdagen ikke har med disse Lønningsforhold at gjøre, men rent holdes borte fra dem. Naar nu Rigsdagen saaledes holder sig borte derfra, og det Hele ligger i Indenrigsministerens Haand, tvivler jeg ikke om, at det bliver ordnet med alt Hensyn til de personlige Forhold; men i Øvrigt kommer der vistnok en mindre naturlig Tilstand frem. — Svad § 3 angaar, da er der ganske vist Tale om Forhold, hvor jeg tror, at Ministeren maa have en ikke af Lovgivningsmagten hæmmet Frihed; men der er dog, tror jeg, nogle af disse Forhold, hvor det i alt Fald er tvivlsomt, om der ikke bør gives en Lov, og der er navnlig eet Punkt — det er maaske det eneste —, hvor der maatte savnes en bestemt Bemyndigelse. Ved de første af de Forhold, jeg her tænker paa, sigter jeg til visse Dele af Befordringsreglementet. Den Betragtning, som er anstillet i Motiverne til § 3, gaar ud paa, at ikke blot for Liden, men vedvarende skulde det være utilraadeligt, at endogsaa blot nogle af de til Befordringsreglementet hørende Bestemmelser havde Lovskraft, idet Jernbanens forretningsmæssige og kommercielle Karakter vilde komme til at lide under, at dens Rettigheder og Forpligtelser fastsattes ved Lov; Jernbanen vilde derved, hedder det, være hindret i den Frihed til at følge med Lidens Fordringer og kunne benytte Konjunkturerne, som er Betingelsen for, at den hele Bedrift kan faae en let, forretningsmæssig Gang. Det forekommer mig imidlertid, at de Bestemmelser, som der her sigtes til, maatte kunne affattes paa en saadan Maade, at de gave den Private Sikkerhed og naturligvis ogsaa gave Jernbanen fornøden Sikkerhed, uden at indeholde noget ufor nødent Vaand paa Jernbanebestyrelsen. Forholdene kunne nemlig tilfalle sig saaledes, at den Private i det enkelte Tilfælde slet ikke gjør Krav paa nogen særlig Bømpelse, men kun ønsker at vide: Svad er min bestemte Ret? Og det turde dog være et Spørgsmaal, om der ikke her var adskillige Forhold, som egne sig til saadan legislativ Fastsættelse, at man kunde have visse Normer at holde sig til, forsaavidt Forholdet skulde begynde efter streng Ret; men dette udelukker ikke, at der blev givet Jernbanebestyrelsen Myndighed til at bevæge sig frit i Forhold, hvor det anses hensigtsmæssigt. Spørgsmaalet, om der vil kunne gives Loven en Form, hvorunder en saadan Frihed sikredes Bestyrelsen, vilde jo afhænge af den Maade, hvorpaa Loven blev skreven. Tænker man sig Loven som frit og ubevægelig og altsaa som absolut bindende for Jernbanebestyrelsen i de mindste Detailler, saa maa man komme til det Resultat, at en Lov ikke bør gives for disse Forhold; men det er jo ikke Meningen, og saaledes tror jeg heller ikke, man er gaet frem paa andre Steder, hvor man har Regler om den Slags Ting. — Det Forhold